

Svajonų
ROMANAI

Tango

LORI WILDE
Kvepianti braškėmis

9,99 Lt / 2014 gegužė–birželis

*Sustabdykit
vesitves!*

Knygute.lt

Lori Wilde
(Lori Vaild)

KVEPIANTI BRAŠKĖMIS

Trijų knygų serija
"*Sustabdykit vestuves!*"
Antra knyga.

Versta iš Lori Wilde,
Smooth Sailing, 2013
© Lori Wilde, 2013

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Lina Kubiliūtė, vertimas iš anglų kalbos, 2014
© Janina Jankauskaitė-Šareikienė, dizainas, 2012
© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2014

ISBN 978-609-03-0222-4

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2017

Pirmas skyrius

Pirmyn - vaivorykštės link

Povas taip išdidžiai nevaikšto, kaip Džebas Vitkombas lipo į laikiną sceną. Kai vyras ant podiumo prisijungė prie gubernatoriaus, jo gražus, įdegęs veidas spindėjo iš pasitenkinimo, o mėlynos akys buvo gundomai primerktos - akių kampučiuose išryškėjo raukšlės. Baltų darbinių marškinių rankovės, atraitytos iki alkūnių, atidengė raumeningas, plaukuotas rankas, o pieniško šokolado spalvos garbanos valiūkiškai krito ant kaktos.

- Norėdami padėkoti už Jūsų sunkų darbą, pasiaukojimą ir piniginį indėlį atstatant Šv. Mykolo salą, įteikiame Jums pirmąjį humanitarinį Džebo Vitkombo vardo apdovanojimą, - paskelbė gubernatorius Frymontas ir įteikė paausuotą prizą Vitkombui.

Minioje stovinti Heilė Frenč, sesuo ordinatorė, pabalino akis. Galbūt Vitkombas ir pakerėjo kiekvieną salos gyventoją, tačiau Heilė puikiai matė, kas slepiasi po žavinga šypsena ir seksualiu elgesiu. Iš tikrųjų jis atvyko čia ne pagelbėti Šv. Mykolo salos gyventojams, o tik

patenkinti savo ego. Kad ir kur būtų kamera – Vitkombas iš karto atsidurdavo prieš ją.

Fotoaparatai blyksėjo. Žurnalistai uždavinėjo klausimus. Minia plojo.

Heilės geriausia draugė Amaja Redi alkūne bakstelėjo merginai į šonkaulius.

– Nebūk neišauklėta. Plok.

Heilė nenoriai pradėjo ploti, tačiau piktai šnairavo.

– Puikuojasi.

Vitkombas pradėjo improvizuotą kalbą.

– Jis tikras didvyris, – paprieštaravo Amaja. – Be jo Šv. Mykolo sala taip greitai nebūtų atstatyta.

– Jis – egocentrikas.

– Na, žinoma, egocentrikai paaukoja vienerius savo gyvenimo metus tam, kad atstatytų salą, su kuria jų niekas nesieja.

– Kaip tik tai ir turiu omenyje. Su Šv. Mykolo sala jo niekas nesieja. Kas paskelbė jį mūsų išgelbėtoju? Šio vyro motyvai man atrodo abejotini. Ar kada pastebėjai, kad paskui jį visada sekioja pataikūnai?

Amaja gūžtelėjo pečiais.

– Jis gražus, turtingas ir būti šalia jo – smagu. Ir kas nenorėtų būti šalia?

- Viesulo nusiaubtos salos atstatymas -
menkas malonumas.

- Tai tu taip manai, tačiau jam kažkaip pavyko, kad visi dirbtų išvien. Štai dėl ko jis apgaubtas dėmesiu, jau nekalbant apie suteiktą apdovanojimą. Jis geba suburti žmones, kad šie darniai dirbtų.

- Jis viską daro dėl dėmesio. Patenkina savo ego.

- O jeigu ir taip? - paklausė Amaja. Ką gi, Heilė šiek tiek šiurkšti, tai jai nebūdinga, tačiau atrodo, kad Vitkombas pažadino joje pačius blogiausius jausmus. - Rezultatas tas pats. Žmonės ir vėl turi namus, o dėl Džebo dosnumo atstatytas būtiniausių paslaugų teikimas.

- Jis impulsyvus.

- O, - Amajos veidą nušvietė ironiška šypsena. - Supratau.

- Ką?

- Kodėl jauti jam priešišumą.

Heilė sukryžiuo rankas ant krūtinės, pakreipė galvą.

- Gal malonėtum ir mane apšviesti?

- Jis neatitinka tavo lūkesčių.

- Jo atžvilgiu neturiu jokių lūkesčių.

- Negi?

- Jis man - niekas.

- Maniau, kad judu...

- Mes, aišku, kad ne. - Heilė pasišiaušė.

- Tačiau beveik.

Heilės skruostai nuraudo. Taip, prieš porą mėnesių, kai jiedu su Džebu Vitkombu dirbo ligoninės atstatymo komitete, ji vos su juo nepasimylėjo. Laimei, tai neįvyko.

- Palauk, - Amaja spragtelėjo pirštais. - Ne Džebas Vitkombas neatitinka tavo lūkesčių. Tai tu pati. Pyksti ant jo, nes pati pažeidei savo etikos kodeksą, kai jūs...

- Nebekalbėkime apie jį, gerai? - Norėdama užčiaupti Amają, mergina tyčia nukreipė savo dėmesį į sceną.

Džebo rankose buvo mikrofonas. Vyras žingsniavo išilgai scenos, aistringai dėstė auditorijai savo viziją, kokia Šv. Mykolo sala gali tapti. Heilė žinojo, koks pavojingas gali būti jo užsidegimas. Nors ir trumpam, tačiau vyrui pavyko ją apkerėti. Bežingsniuodamas jis sustojo, įdėmiai pasižiūrėjo į minią ir jo žvilgsnis sustojo prie Heilės.

Jų akys susitiko vos sekundėlę, Heilei užspaudė gerklę. Velniai griebtų, ji neturėtų nu-

kreipti žvilgsnio!

Džebas atlaikė įsmeigtą žvilgsnį, šiek tiek primėrkė akis, o jo balse pasigirdo gundantys atspalviai. O galbūt Heilei taip tik pasirodė.

– Kadangi tai paskutinė mano viešnagės Šv. Mykolo saloje diena, ta proga savo jachtoje rengiu vakarėlį ir jūs visi esate kviečiami, – pareiškė Džebas.

Susirinkusi minia džiaugsmingai pritarė šūksniais.

Jis mestelėjo mikrofoną gubernatoriui ir išdidžiai, bet kartu ir nerūpestingai nulipo nuo scenos, pataikūnų būrelis nusekė paskui jį. Aplink susispietė žmonės, jie tapšnojo jam per nugarą, siekė paspausti ranką, tačiau atrodė, kad vyras turėjo tikslą.

Heilei prireikė kelių sekundžių, kad suprastų, jog Džebas eina prie jos. Dieve, ne!

Ji apsisuko. Nebūtų sunku pradingti šioje minioje. Skubėjo. Koja įsipainiojo į ant žemės ištiestą elektros laidą ir mergina suklupo. *Žiūrėk, kur eini, Frenč!* Ištiesdama delnus, ji bandė išsilaikyti, tačiau nepavyko – išsitiesė ant grindinio. O, kaip jai nepatinka būti pažeidžiamai!

Už nugaros pasigirdo pažįstamas kikenimas.

Džebas jau stovėjo virš jos. Merginai net nespėjus greitai atsikelti, Džebas rankomis apvijo jos liemenį ir atsargiai pastatė ant kojų, nuo vyro sklindantis citrusų kvapas apgaubė merginą.

- Atsargiau, brangioji, - tyliai pasakė ir pasilenkė, kad nuvalytų nuo merginos kelių purvą.

Heilė nusisuko nuo jo vos pajėgdama kvėpuoti - nekentė savęs už tai. -*Šalin rankas, nenaudėli!* Blogiausia, kad jai nepavyko nusukti žvilgsnio.

Štai jis čia stovi priešais, taip arti: balti marškiniai, prigludę žalsvos spalvos šortai, buriavimo kepuraitė ir laisvalaikio bateliai - apranga sudarė labai turtingo, vėjo nugairinto buriuotojo įvaizdį. Tarytum visas pasaulis pradingo - buvo tik jiedu.

Šviesiai mėlynos vyro akys pašaipiai žiūrėjo į merginą. Ta ironiška šypsena Heilę visada nuginkluodavo. Šį kartą ji neužkibs. Tik ne antrą kartą. Nieku gyvu! Jokiu būdu! Jis juk galų gale išvyksta iš salos. Valio! Nebeteks jo daugiau matyti.

- Juk tu ateisi į mano vakarėlį? - Džebas lengvai pirštais perbraukė jai per petį.

Nieku gyvu!

- Be tavęs vakarėlyje nebus linksma, - tęsė.

- Turiu išsitrinkti galvą, - pamelavo Heilė. Kita vertus, kodėl pamelavo? Galbūt išsitrinks. O kartu ir šį vyrą iš savo galvos.

- Tau tereikia atsegti kelis segtukus. - Džėbo pirštai nuo pečių pakilo prie plaukų, tvirtai surištų į kuodą. Tai buvo labai intymus gestas. Vyras vieną paskui kitą ištraukė visus plaukų segtukus - ant pečių laisvai nukrito garbanos. - Taip geriau.

Heilė staiga mestelėjosi atgal, pulsas pasitusiai tukseno. *O, ne! Tik ne tai! Tau negalima taip elgtis.*

Iš akių matėsi, kad vyras linksminasi. Jis žinojo, kad privertė ją pasijausti nepatogiai ir tuo mėgavosi.

- Esu švarių plaukų šalininkė. Turiu taisyklę - trinkti juos kiekvieną dieną, - Heilė išdidžiai pakėlė smakrą.

- Žinau, - sumurmėjo vyras. Balsas buvo šiltas ir malonus. - Tau patinka tavo taisyklės.

Ir kuo jis dedasi, mano ją pažįstąs? Vien tik tai, kad jie vos... Na, nereikia kreipti dėmesio į tai, kas vos neįvyko - Heilė buvo pasiryžusi tai pamiršti. Labiausiai erzino, kad visa tai kaip tik dėl jo ir neįvyko.

- Turiu eiti. - Mergina buvo pasirengusi dingti, tačiau dėl nepaaiškinamų priežasčių nepajudėjo.

- Turėjau suprasti, kad neateisi į mano vakarėlį, Mažoji Panele Puritone.

- Vien tik todėl, kad neketinu dalyvauti bakchanalijoje, dar nereiškia, kad esu puritonė.

- Bakchanalija? - nustebęs paklausė Džebas.

- Tai toks žodis. Pasiieškok apibrėžimo.

- Bailė.

Mergina išsitiesė.

- Aš nieko nebijau. - *Atsargiai. Nuo melo tįsta nosis.*

- Nesutinku. Bijai, kad gerai praleisi laiką.

Ji prunkštelėjo.

- Mano požiūris į tai, ką reiškia gerai leisti laiką, visiškai skiriasi nuo tavo.

- Žinau. Savigrauža - man ne pats maloniausias laisvalaikio užsiėmimas.

Ji patempė viršutinę lūpą - buvo nusiteikusi jam nesišypsoti.

- Ką gi, gero tau vakarėlio ir saugios kelionės. - Džebas ją pričiuopo. Na, ne seksualine prasme. *Pažemino ją* - taip sakyti būtų tiksliau. Jis ją pažemino. Jei ne dėl ko kito, tai bent

už tai turėtų jo nekęsti.

- Kai išvyksiu, ar pasiilgsi manęs? - Džebas pasilenkė, veidą nušvietė dar platesnė šypseną.

Per naktį.

- Nė kiek!

- Manau, kad pats prisiprašiau.

- Taip.

Jis jai mirktelėjo.

- Aš - pasiilgsiu.

- Kodėl?

- Šioje saloje esi vienintelė, verčianti mane vaikščioti ant pirštų galų.

Ne, pone! Šis vyras neprivers jos išskysti. Ji atsispirs.

- Nori vaikščioti ant pirštų galų? Avėk aukštakulnius!

Jis atlošė galvą ir skambiai nusijuokė.

- Man taip pat patinka tavo humoro jausmas.

- Neketinau būti juokinga. - Heilė sukryžiuavo rankas ant krūtinės.

- Tu taip pat esi vienintelė, kuriai nepatinku, o kodėl - negaliu suprasti.

Heilė pašiepė.

- Ne visi juk turi tave mėgti. Ir kodėl tau rū-

pi, patinki man ar ne?

- Nes tu man patinki.

- Tau visi patinka.

- Tiesa, - pritarė žengdamas žingsnį arčiau. -

Tačiau ne taip stipriai kaip tu.

Mergina ištiesė ranką, lyg norėdama pasakyti: *Stop*.

- Aš tau nepatinku. Tau patinka iššūkis.

Melsvos vyro akys sublizgo.

- Turiu pripažinti, kad iššūkis man labai patinka. Kuo labiau priešini esi, tuo labiau noriu...

- prieš pratęsdamas mintį, vyras padarė ilgą pauzę - merginos širdis drebėjo, - kad dalyvautum mano vakarėlyje.

- Tu nori neįmanomo.

Džebas, rodydamas lygių baltų dantų eilę, ilgai ir garsiai juokėsi. Tuo jis ir blogas. Jis buvo tobulas ir jo troško kiekviena moteris. Įskaitant ir tą blondinę, prisėlinusią prie Džebo alkūnės ir mirksinčią jam dirbtinėmis blakstienomis.

- Tave dievinanti publika tavęs laukia.

- Ką?

Heilė linktelėjo į moterį.

Džebas vos vos pasižiūrėjo į blondinę ir grei-

tai vėl nukreipė žvilgsnį į Heilę.

- Ateik į vakarėlį.

- Nemanau. Mano plaukai labai ilgai džiūva,

- pašmaikštavo Heilė.

Heilė negali leisti, kad Džebas sužinotų, kaip smarkiai jis ją domina. Jei tik vyras nutuoktų, kad jos seksualinėse fantazijose jis yra pirmo ryškumo žvaigždė, ji neišgyventų. Ji nenori būti kaip tos kvailai jam besišypsančios moterys.

Taip, jis gerai atrodo. Taip, jis yra turtingas. Taip, jis yra charizmatiškas. Kaip tik dėl to Džebas jos ir nedomina. Džebas Vitkombas - labai paviršutiniškas vyras.

- Tu daugiau manęs nebepamatysi, - susigėdęs pasakė Džebas. - Ar nenorėtum atsisveikinti?

- Viso gero! - Heilė pajudino pirštus.

- Be tavęs vakarėlis bus ne vakarėlis.

- Tu manęs nepasigesi.

Vyras pakreipė galvą, skvarbiu žvilgsniu pasižiūrėjo į ją.

- A, suprantu, tačiau tu klysti.

- Vitkombai, to nebus.

Džebas gūžtelėjo pečiais....